

[Jytte Andersen]

ville det ikke være så dårligt at forsøge at lave disse koblinger imellem systemerne.

Jeg bed mærke i, at socialministeren filosoferede lidt over de flaskehalse, der kan være i systemet: at man er for stor til vuggestuen, men der er ikke plads i børnehaven, og der er ikke plads på fritidshjemmet. Det synes jeg vi skal prøve at dyrke lidt mere, for naturligvis er det uhensigtsmæssigt, at der er flaskehalse her. Men jeg vil meget gerne understrege, at Socialdemokratiet ikke vil medvirke til at forkorte barndommen. Vi synes ikke, det er nogen god idé at presse forholdsvis små børn ind i skolefritidsordninger af den ene eller den anden karakter. Barndomsårene er værdifulde for den senere voksenudvikling, og det synes jeg også vi skal have med i denne debat.

Karen Højte Jensen (KF):

Intentionerne bag dette forslag, nemlig at flere børn kan passes, kan den konservative gruppe naturligvis støtte. Men vi mener ganske simpelt ikke, at vi kan udvide de offentlige udgifter med 3 mia. kr. til at etablere flere institutioner for. Der ligger også en finanslovaftale, vil jeg stiltfærdigt minde om.

Nu er det jo ikke sådan, at kommunerne sidder passivt tilbage og blot registrerer antallet af børn på venteliste. Faktisk er netop løsningsproblemerne prioriteret meget højt på kommunernes dagsordener og har været det i flere år. Dette afspejler udviklingen i dækningsprocenterne fra 1985 til 1991 ganske godt. Lad mig nævne, at dækningsprocenten for gruppen ½-2-årige i 1985 var 51 og i 1991 58. For de 3-6-årige var dækningsprocenten i 1985 60 og i 1991 67, og så ved vi, at hvis vi regner skolefritidsordningerne med, altså dem, hvor de 6-årige er med, er dækningsprocenten højere.

Antallet af pladser er således udvidet ganske betydeligt, og mange kommuner har faktisk indført en pasningsgaranti, enten det så er på en institution eller i dagpleje, og det viser jo, at det kan lade sig gøre.

Men der er da stadig venteliste-problemer i mange kommuner. Disse problemer er der ikke økonomiske ressourcer til at løse på, om jeg så må sige, gammeldags facon. Kig uden for dette hus ud på de mange kommuner, som faktisk har løst problemerne; det er sket ved at tænke nyt og handle nyt, man har fundet alternative løsninger.

Fra Folketingets side er der givet kommunerne nye muligheder: Daglejeordninger med pasning af op til 10 børn, når der deltager flere i pasningen, og puljeordningerne. Der er allerede oprettet mange af disse puljeordninger, og flere er på vej i alle typer af kommuner. Der er også gennem indførelse af deltidspladser, modulordninger og pladsgaranti i forbindelse med barselorlov og arbejdsledighed frigjort ressourcer til flere pladser. Desværre er der en tendens til, at politikere ønsker, at forholdene for dem, der allerede er i systemet, skal forbedres, frem for at bruge ressourcerne på at hjælpe dem, der ikke er inde i varmen.

Lad mig til slut understrege, at den konservative gruppe ikke ønsker at vende tilbage til gamle tiders refusionsordning som foreslået af SF. Det er jo ikke så svært at sige som fru Jytte Andersen, at kommunerne skal gøre et eller andet på det her område, hvis de så kan få staten til at betale. Hvilken kommune skulle dog så være tilbageholdende og ikke være kreativ og udvide servicen?

Vi mener, det er vigtigt, at når kommunerne bestemmer, skal du også betale. Sammenhængen mellem beslutningskompetence og økonomisk ansvar er faktisk et ganske godt system.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg kan ikke forstå, at fru Karen Højte Jensen på den ene side kan udtrykke glæde over, at der er nogle kommuner, der løser dette på en ny facon, og at de ikke er så gammeldags, samtidig med at fru Karen Højte Jensen som landspolitiker i virkeligheden siger, at det her problem skal vi løse, som vi altid har gjort. Hvorfor i himlens navn er Det Konservative Folkeparti så bange for at gå ind og gøre sig nogle overvejelser om, hvorvidt bloktilskudene ikke kan være et stærkere incitament til at løse den opgave, som vi nu taler om.

Jeg synes, det er gammeldags konservatisme, at man ikke vil gå ind og gøre sig disse overvejelser, lige så vel som jeg synes, det er gammeldags konservatisme at blive ved med at sige: Jamen hvis vi gør noget på det her område, koster det det hvide ud af øjnene, og vi udvider den offentlige sektor. Vi kan levere regnestykker, fru Karen Højte Jensen, der fortæller, at hvis man opererer dagpenge eller sparet kontanthjælp ind i at løse børnepasningspro-